

kurator, der holder Domstolene til Ilden, og det skulde være mærkeligt, om ikke en saadan kom, selv om det ikke er sket hidtil. — Men hvilken Regel man end vil følge, maa jeg blot bede om, at den maa blive klar og tydelig, og at man ikke, som det synes at have været de ærede Medlemmers Mening, der tog Ordet mod mit Forslag, kommer til at stille det saaledes, at man mener at kunne fastholde gennem Reglen i Lovforslaget tillige Lovens gamle Regel, som der omtales, at Ejeren af Grunde, hvorpaa Fiskevandet findes, skal have Fiskeretten.

Naar man i øvrigt har sagt, at det er den almindelige Retsbevidsthed, at de tilstødende Grundes Ejere have Fiskeretten i Fiskevandet, saa bestrider jeg det paa det allerbestemteste. Det er den almindelige Retsbevidsthed, at enhver er raadig over det, der er hans, og da Fiskeretten efter de tidligere Regler stadig har været betragtet som tilhørende Ejeren af Grunden, hvorpaa Fiskevandet findes, saa skulde jeg mené, at den almindelige Retsbevidsthed endnu gaar i samme Retning. — Og vil man efterlæse Domssamlingerne, som ogsaa have nogen Betydning med Hensyn til, hvad der er almindelig Retsbevidsthed, saa vil man der finde, at de stadig paabe- raabe sig Danske Lovs 5—10—25, lige indtil man har afskaaret dem fra det ved Bestemmelsen i den nugældende Lov. — Jeg kan derfor ikke godkende den Ytring, der faldt, at Ejendomsretten er særlig Adkomst til Fiskeretten. Nej, det er den netop ikke efter Forslaget, som her foreligger; den er overhovedet ikke Adkomst. Der gives i Virkeligheden ikke nogen anden Adkomst end den, som Loven giver, og den, som er erhvervet ved særlig Adkomst tidligere, det være sig af hvilken som helst Art. Man har dernæst ytret, at *Formodningen* har været for, at den tilstødende Grundes Ejere har Ejendomsret til den Grund, hvorpaa Fiskevandet findes. Ja, det er ganske rigtigt, men den Formodning bygges jo i Virkeligheden paa Danske Lovs 5—10—25, sammenholdt med samme Lovs 5—10—42. Danske Lovs 5—10—42 begynder med den Regel: „Hvor fælles ferske Søer eller Vande ere,“ der er Fiskeriet saaledes og saaledes stillet; den gaar altsaa ud fra, at det er givet, at Vandet er i privat Eje, og da vil det være klart nok, at saa er Formodningen efter dette Lovsted for, at vedkommende ogsaa ejer Fiskeriet. Jeg gaar endogsaa videre og siger virkelig, at der i de to Bestemmelser er en afgjort Forudsætning for, at, hvor man ejer Grunden, der

har man Fiskeriet. Det er i Virkeligheden Ejeren, der har Fiskeretten; men jeg kan dog ikke komme bort fra, at det gaar ikke an at følge Lovens Affattelse, thi der siger man netop, at det er en helt anden, der har Fiskeretten.

Naar et æret Medlem henviste til den i Begyndelsen af Halvfjerdserne nedsatte Kommissions Motivering som Bevis for, at den Affattelse, som staar her i Loven, skulde være den ønskeligste Affattelse, saa skal jeg henvise til, at Kommissionen, som var nedsat, har redigeret et Forslag, der lyder saaledes: „I Fiskevande tilkommer Fiskeriet Ejeren af vedkommende Fiskevandt, medmindre nogen anden ifølge lovlige Adkomst har erhvervet særlig Ret til samme.“ Det gaar netop ud paa i Virkeligheden det samme, som jeg har foreslaaet i mit Ændringsforslag.

Der blev endvidere sagt: ja, men disse Vande ere jo ikke delte, hvad skal der nu gælde, naar ingen Deling har fundet Sted? Jo, de ere delte ifølge mit Forslag, idet der nemlig siges, at vedkommende have Fiskeriet, hvor Vande af den her ommeldte Beskaffenhed ere fælles, saa langt hans Landgrund støder til Vandet og indtil midtstrøms. Hvorledes det saa skal afgøres i Praksis, er et Spørgsmaal, som maa afgøres, ligesom naar man skal dele et Vand i en anden Anledning. Det er en Selvfølge. — I øvrigt skal jeg ikke trætte det høje Ting med at debattere dette Spørgsmaal yderligere, men, som sagt, jeg skal anbefale, at man vedtager ogsaa dette mit Forslag.

Landbrugsministeren (A. Hage): Jeg skal kun gøre den korte Bemærkning i Anledning af, at den ærede Ordfører sagde, at naar jeg ikke var tilfreds med Ændringsforslaget til § 2, saaledes som det foreligger fra Flertallet, men samtidig indrømmede, at der var enkelte Punkter i Ændringsforslagene, som jeg havde Sympati for, burde jeg have stillet Ændringsforslag, — at jeg ikke ønskede at stille Ændringsforslag, idet jeg betragter det foreliggende Lovforslag som tilstrækkelig brugbart. Der er kun et Punkt, hvor jeg har sluttet mig til det ærede Flertal, og dette Punkt finder jeg ganske vist er en Forbedring, men ikke, at det er en saa væsentlig Forandring af det, som staar i Lovforslaget, at jeg af den Grund vilde have fundet det nødvendigt at stille et Ændringsforslag. Hvis det ærede Flertal havde indskrænket sig til at stille Ændringsforslag paa det ene Punkt, skulde